

Zamyšleně jsem kroužil po trávníku Vranovské pláže před startovním obloukem Lahocupu 2016, abych si trochu zahřál svaly. S kamerou připnutou na přilbě pro zaznamenání skvělých okamžiků závodu jsem si s úlevou uvědomoval, že cítím závan krásného, čerstvého vzduchu. Takže to bude dobrý, ne takový skleník, jako loni, říkal jsem si. V klidu jsem se tedy zařadil hned za bikera Lahoferu Táborského a čekal, až Martin Vojtěch najde ten správný mikrofon, aby nám sdělil, že kus za Jezírkem lásky nás čeká malá změna trati. Potom už jsem jen slyšel odpočítávání startu, abych se po chvíli vydal spolu zhruba s 300 dalšími bikery po trase závodu směrem vzhůru. Měl jsem velký respekt k teplému počasí a k tomu, co jsem zažil vloni, a tak jsem si úvodní kopec vyjel pro jistotu téměř v rekreačním tempu. Když jsem nahoře zjistil, že dýchám v pohodě, rozjel jsem se bez obav vstříc novým závodním zážitkům. Hned po dvou zatáčkách se přede mě nacpala Verča, takže moje kamera měla atraktivní záběr na člena Louda-teamu. Verča dupala do pedálů, až jsem se divil, ale ve Štítarském lese jí začalo pomalu klesat tempo, takže jsem jel před ní. V tom okamžiku jsem zjistil, že se přede mnou objevila pořádná díra, kdy další jezdec přede mnou byl snad půl kilometru vpředu. Rozkmital jsem tedy nohy do rychlejšího tempa a při opětovném vjezdu na pokraj Znojemskeho lesa, u cesty do Chvalatické zátoky, už jsem další jezdce dorážel. Lála s Vendy tam na mě z trávy cosi pokřikovali, tak jsem se jen křečovitě usmál a jel dál. Při vjezdu na oblíbenou louku jsem na jezdce před sebou pokřikoval, aby si dali pozor na vyjeté koleje, ale než jsem to stačil doříct, už se jeden kácel do trávy. Jinak celá louka byla na mém all-mountain celopéru doslova srandovní záležitostí. Vidlice i tlumič se vesele vlnily a já si připadal jako na mechu. V úvozovém sjezdu k jezírku U staré pily jsem překvapivě zažil největší drama závodu. Jezdec přede mnou lehce posunul zadním kolem obrovský kámen do stopy, takže jsem v rychlosti stačil cuknout řídítky a uhnout předkem, ale zadní kolo již uhnout nestihlo. Náraz vykopl celý bike do jakéhosi high-sideru a nasměroval mě do srázu vedle cesty. Úplně reflexivně jsem při dopadu nejdříve zmáčkl zadní a hned nato přední brzdu, čímž se bike srovnal zpět do stopy těsně na hraně srázu! Uff... Tak to bylo tak tak! Pája jedoucí za mnou jen procedil, že to bylo fakt těsný. Potom mě Pája pro jistotu před těžkým výjezdem k Bítovu předjel na brzdy, aby mě ale celý kopec brzdil v tempu. Asi měl obavy, abych nejel moc rychle a nehodil dalšího high-sidera i do kopce... Mezitím celou dobu za náma cosi pokřikoval Mára Kubiš, jenž jako každý rok tvrdil, že vlastně nemá vůbec nic najeto, aby pak za občerstvovačkou v Bítově nemilosrdně dupl do pedálů a byl ten tam. Nejspíš je to přirozený talent, který má obří fyzickou i bez tréninku... :-)

Za Bítovským hradem, v dlouhém stoupání v lese U Kapličky, se mezi nás poklidně jedoucí bikery vklínila jakási bikerka v bílém trikotu bez rukávů. Bylo to, jako když střílí do úlu vydrážděných sršňů. Všichni jsme okamžitě začali zvedat tempo za ní, abychom ukázali, že přece nejsme žádní staří páprdové. Po chvíli jsem zjistil, že lehce zvýšené tempo s touto bikerkou už držím jen já. A tak jsme se plus mínus přetahovali vzájemně o pozice až k brodu přes Dyji u Peksova mlýna. Tam jsme svorně vlezli do ledové vody a oba téměř současně vyjekli údivem, že nám tok vody sahá skoro až do půli stehien. Když jsme za brodem znovu naskočili na biky, rozhodla se moje dočasná spolubojovnice nasadit k trháku. Říkal jsem si, děvče, děvče, ty asi nevíš, co nás čeká. A taky že jo. Zpočátku se s brutálně prudkým úvozem u peksáku hrdě rvala, ale potom téměř současně se mnou za druhou zatáčkou seskočila z biku na zem. Haha, říkal jsem si, mně neujedeš. Jenže, ona netlačila, ale klusala (!) s bikem vedle sebe do toho příšerného krpálu! Tak na to nemám, povzdechl jsem si a hlavou mi blesklo, že něco o tom starším páprdovi už asi bude pravda... Na obvyklé středové hraně kopce mě dojel (dotlačil) Jirka Brück. Řekl jsem mu, že to je téměř na stejném místě, jako loni a oba jsme naskočili na biky. Jenže Jirkovi po pár metrech došel dech. Ale podívejme se, řekl jsem si a objel ho zleva. Toho letos dám, v kopcích se pozná nejlíp, kdo na co momentálně má. Potom jsem pokračoval v podstatě

samostatně dál. Když jsem sjížděl z Vysočan na silniční most přes přehradu, Jirka se svým nerozlučným spolujezdcem se přede mě opět přehnali. Jenže kus za mostem začíná další stoupání, tak jsem si počkal. A u Cornštejna Jirku zase předjel. Zrovna, když jsem ho míjel, vypla mi kamera. Škoda, ale aspoň jsem zjistil, že vydrží natáčet maximálně dvě hodiny v nejnižším rozlišení. Po nájezdu na tu nudnou a nezáživnou rovinku směrem do Lančova jsem zvolnil volnější tempo. Chlapci s týmu se před závodem dohodli, že dojedeme společně, takže jsem očekával, kdy mě dojedou. Při tomto volnějším tempu se přeze mě s radostným úsměvem opět přehnal Jirka. No počkej chlape, ještě nás čekají výjezdy ze Stříbrné a Lančovské zátoky. Tam se teprve ukáže! Mezitím jsme se jako tým opravdu sjeli dohromady, takže jsme se vesele vydali do těch závěrečných kilometrů trati. Hned v příkrém asfaltovém výjezdu ze Stříbrné zátoky jsem znovu a naposledy šmiknul Jirku. Na následné silnici jsme si rukama plácli se čtyřmi povzbuzujícími malými děvčátky a pospíchali k poslednímu martyriu, lančovskému úvozu. V jeho nejtěžší výjezdové pasáži nám vzorně uvolnili cestu tlačící korpulentní bikeři z kratší trasy, kteří náš průjezd komentovali slovy, že takto se má jezdit do kopců, což oni nemůžou, protože každé táhne na břicho pytel s cementem. George s Márou jim odvětili, že my táhneme na břichu zatím jen půlpytel cementu, čemuž jsme se ve finále všichni zasmáli. Na trailové cestě po Jezerní stráni se náš tým ještě trochu roztrhal, takže po zatočení na silnici směrem k hrázi jsme se vzájemným počkáním na sebe znovu zformovali do mohutného bikového Louda-šiku. Takto zformováni jsme dojeli až do cíle. Já osobně jsem se zařadil až na konec, protože jsem chtěl být zapsán ve výsledkové listině těsně před nedaleko za náma dojíždějícím Jirkou... :-D

-©geri-